

Курах В.М.

здобувач 2 курсу магістратури факультету бізнесу і права

Херсонський державний університет

Науковий керівник: д.е.н., професор Соловйов А.І.

ОСНОВНІ ТЕНДЕНЦІЇ ВДОСКОНАЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНИХ ПІДПРИЄМНИЦЬКИХ СТРУКТУР УПРАВЛІННЯ

На підприємствах розробляється власна організаційна структура управління, що забезпечує її ефективне функціонування. В умовах ринкової економіки підприємницька структура зацікавлена у скороченні управлінських витрат, у підвищенні оперативності дій. Головною проблемою при формуванні організаційної структури управління є обґрунтування складу підрозділів апарату управління, визначення їх супідрядності, зв'язків і відносин, а також певної раціональної чисельності фахівців [1]. Дослідження показали, що основними вимогами до нової організаційної структури є:

- спрощення керуючої системи – скорочення проміжних ланок, які беруть участь в управлінні;
- оптимальний поділ і кооперація праці апарату управління, що обумовлюють стійкі зв'язки всередині структурних підрозділів і між ними;
- розмежування функцій управління між службами апарату управління та окремими фахівцями;
- визначення раціонального складу спеціалістів у кількісному та професійно-кваліфікаційному розрізі у структурних підрозділах апарату управління;
- дотримання норм керованості, що забезпечують організаційну стійкість, оперативність та надійність управління;
- забезпечення у висококваліфікованих кадрах апарату управління;
- оснащення технічними та інформаційними ресурсами для оперативного

вирішення управлінських завдань;

- забезпечення необхідних витрат фінансових ресурсів управління.

У процесі вдосконалення організаційних підприємницьких структур управління нами виявлено такі основні тенденції:

- розподіл застосування програмно-цільового управління з метою консолідації ресурсів компанії на найбільш передових напрямках науково-технічних досліджень;

- перегрупування підрозділів, зміна між ними взаємозв'язків, характерних взаємодій та розподіл повноважень та відповідальності;

- реорганізацію внутрішньої структури внаслідок поглинання інших фірм або продажу виробничих підприємств;

- створення в апараті управління дедалі більшої кількості проміжних управлінських ланок, спеціалізованих підрозділів, у яких зростають обсяги продажів продукції та прибуток, а також виникають проблеми взаємодії з іншими господарськими підрозділами та адміністративними службами [2, с. 50]:

- більше уваги приділяється стратегічному плануванню та прогнозуванню, що спирається на результати довгострокової економічної та технічної політики;

- пріоритет інформатизації та економіко-аналітичної діяльності фірм на основі вдосконалення обліку та звітності;

- підвищується роль управління персоналом;

- залучення працівників до участі в акціонуванні капіталу фірм шляхом придбання акцій, заохочення працівників до розробки нових ідей;

- застосування гнучких автоматизованих технологій;

- подальший розвиток спільних виробничих підприємств;

- побудова організаційної структури управління виробничо-господарської системи на основі:

- а) системно-цільового підходу;

- б) відповідного обґрунтування реальних процесів управління, умов і

факторів, що визначають логіку та взаємини учасників цього процесу;

в) формування структурних підрозділів організаційної структури управління шляхом об'єднання подібних функцій під єдиним початком та чіткого - відокремлення одних груп функцій від інших згідно з функціональною моделлю; оптимізацію структури та складу кадрів управління організаційної структури на основі збалансованості робочих місць, трудомісткості та засобів, необхідних і достатніх для виконання відповідних функцій, шляхом використання теорії потоків та відповідних методів їх оптимізації [3];

г) підбір і раціональну розстановку кадрів у структурних підрозділах організаційної структури на основі оцінки їх професійних якостей.

Вважаємо, що в основі побудови організаційної структури управління повинен лежати системно-цільовий підхід, що зумовлює структуру завдань, зміст функцій підрозділів апарату управління і, в кінцевому рахунку, його структуру, який передбачає визначення цілей, кожна з яких повинна бути реалізована відповідним комплексом управлінських завдань через конкретний підрозділ.

Організація процесу управління, що здійснюється на основі функціональних моделей управління, дозволяє скоротити тривалість управлінського циклу, внаслідок скорочення термінів підготовки та доведення відповідних документів до виконавців і, в першу чергу, до виробничих ланок, що підвищує оперативність діяльності підпорядкованих підрозділів і всієї системи управління загалом. Скорочення термінів процесу можливо лише за умови чіткого розподілу функцій, прав та обов'язків між працівниками апарату управління.

Список використаних джерел

1. Чорна Л.О., Сучасна парадигма побудови ефективних організаційних структур управління підприємством. *Ефективна економіка*.2014.№9. режим доступу <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=3705>

2. Шорохов В. Особливості еволюції організаційних структур управління підприємством. *Ефективність державного управління*. 2015. Вип. 44. С. 48-57.

3. Щербина О.В. Еволюція організаційних структур: сутність, етапи, принципи. *Вчені записки: збірник наукових праць*. 2008. Вип. 10. С. 30-38.

4. Gabriel Y. Organizing and organization: an introduction. London: SAGE, 2000. 316 p.